

שרטר, משה

משה, בן פרידה ואליעזר, נולד ביום ט' באלול תרצ"ח (5.9.1938) בצ'כוסלובקיה ועלה לארץ בשנת 1964. הוא סיים את לימודיו בבית-ספר יסודי ובבית-ספר תיכון בארץ מולדתו והשתלם בבית-ספר גבוה להנדסת מכונות בסלובקיה. משה היה בן למשפחה של ניצולי השואה, ובעצמו ישב במחנה ריכוז כשנה, בהיותו ילד בן חמש. אחותו נספתה באושוויץ ומשה נותר בן יחיד להוריו. אחרי שסיים את לימודיו בהנדסת מכונות, החליט כי

מקומו בישראל. הוא יצא מצ'כוסלובקיה בדרך לא-חוקית ועלה לארץ לבדו, שכן הוריו נשארו בצ'כוסלובקיה. לאחר עלייתו למד עברית באולפן ועשה כשנה וחצי בקיבוץ. כל העת לא חדל ממאמציו להעלות לארץ את הוריו. לאחר שנשא לאישה את חברתו שושנה, יצא לוינה ונפגש שם עם הוריו. הוא דיבר על לבם והצליח לשכנעם לעלות לארץ. הם באו ארצה והשתקעו בדירתו ומשה עשה ככל יכולתו כדי לחבב עליהם את מולדתם הישנה-חדשה: הוא טייל עמם ברחבי הארץ והראה להם את כל הטוב והיפה הגלום בישראל. ההורים סיפרו, כי הייתה זו החוויה המרשימה ביותר שידעו בחייהם. משה היה אדם משכיל ורציני, רחב אופקים ובעל נפש חמה וחוש הומור מצוין. במקצועו הצטיין כעובד אחראי ובעל ידע מקצועי רב. הוא עבד כמהנדס מכונות באוניברסיטה העברית וכן עסק בעבודה אקדמית. מטבעו היה פעיל ורב-גוני ועסק בתחביבים שונים: ספורט, טיולים, צילום ופיתוח תצלומים שצילם. משה גויס לצה"ל במחצית ינואר 1967 ושירת כקשר בחיל התותחנים. ביחידתו נחשב חייל מסור וממושם, והיה אהוב על מפקדיו ועל כל החיילים. הוא השתתף במלחמת ששת הימים ולחם באזור המרכז.

בתום תקופת שירותו הסדיר, הוצב ביחידת מילואים. ביחידה זו התנדב ברצון לצאת לשירות בעת הצורך ולחם בחזית הצפון. במלחמת יום הכיפורים היה משה קשר ביחידת מרגמות כבדות שלחמה בסיני. ביום י"ט בתשרי תשל"ד (15.10.1973) נפגע ונהרג בהפגזה על סוללתו. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל, בירושלים. השאיר אחריו אישה ושני בנים — ירון ואריאל, והורים. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו, כי משה היה חייל מצוין וחבר למופת.